Володимир Безверхній, Людмила Безверхня.

КАЗКА

ТАЄМНА ВОДИЧКА.

Розділ 1. <u>**НЕЗВИЧАЙНИЙ ПОДАРУНОК.**</u>

Ранкове сонечко розбризкало містом веселі промінчики. Один невгамовний опинився в дитячій кімнаті. Кого ж він побачив? У ліжечку, наче маленьке ведмежатко, спав хлопчик і усміхався. Мабуть, дивився гарний кольоровий сон. Раптом він солодко позіхнув, потер оченята і прокинувся.

- Мамо, тато! – покликав голосно.

До кімнати увійшли батьки.

- Мені таке наснилося! – хлопчик миттєво скинув ковдру і сів на ліжку. - Наче я патрулюю вулиці на справжньому джипі! Навкруги багато машин, я уважно слідкую за дорогою. Було так класно! Навіть переслідував злочинця!

Мама сіла поруч і поцілувала сина, а тато, щось ховаючи за спиною, таємниче мовив :

- Віталіку, пам'ятаєш, я обіцяв винайти для тебе дещо незвичайне?

- Нарешті я дочекався! – сплеснув у долоньки хлопчик. - Говори швидше, що це?

- Гарантую, подарунок тобі сподобається, - сказала мама.

У руках тато тримав невеличку старанно відполіровану залізну коробочку з гарними візерунками.

- Скринька зі скарбами? – розсміявся Віталік, підбіг до нього і заглянув усередину. Побачив три колбочки у формі конусів: зелену, синю і білу. Вони були міцно закриті пробками.

- Там водичка, але особлива, - сказав тато.

- І що в ній такого особливого? – поцікавився син, розглядаючи незвичайний подарунок.

- Візьми будь-яку іграшку, от тоді і побачиш.

Неподалік на столику ще вчора Віталік залишив динозавриків. Вони стояли рядочком, неначе живі. Тільки були значно меншими за велетнів з минулого. Поміж них хлопчик знайшов тиранозаврика.

- Це Тира. Він оберігає і захищає інших.

Тато взяв зелену колбочку, відкрив і легенько нахилив. Кілька краплинок зблиснули і одна за одною полетіли донизу.

- Рятуйте, дощ! – несподівано скрикнув тиранозаврик. Обернувся і побачив будиночок із конструктора. Майнув усередину і за мить обережно виглянув у вікно.

- Привіт, усім! Будемо знайомитися? – сказав радісно.

- Ти бігаєш і розмовляєш! – здивовано мовив Віталік. Наблизився і нахилився, щоб краще роздивитися його.

- Так, - погодився тиранозаврик. Він залишив свою схованку і досить спритно видряпався на плече хлопчику.

- Як добре, що я можу говорити з тобою, - усміхнувся Тира і обійняв його маленькими лапками.

- Жива водичка! – захоплено вигукнув Віталік. – Дійсно жива! Я хочу, щоб ми її так і назвали.

- Гарна назва, - сказала мама.

- Чому в зеленій колбочці?

- Це колір життя, - пояснив тато. – Зелені рослинки дають нам кисень, яким дихаємо.

- А водичка в зеленій колбочці дає життя іграшкам, - здогадався син.

Він обвів поглядом кімнату. Ведмедик, зайчик, котик, інші великі й малі тваринки, виготовлені на радість дітям, здавалося, спостерігали за ними з поличок. Армія іграшкових вояк відпочивала після бойових дій. Неподалік, наче на параді, вишикувалися машинки. Почесне місце попереду займав сріблястий джип.

- Ось хто оживе наступний! – сказав хлопчик і взяв улюблену машинку. – Я хочу це зробити сам, - звернувся до тата.

- Добре.

Віталік поклав машинку на килим і крапнув водичкою. Запрацював мотор і сріблястий джипик поїхав кімнатою, набираючи швидкість. Промчав під столом, повз диван і книжну шафу. Зробив кілька кругів навколо Віталіка та різко загальмував.

- Вирушаємо патрулювати вулиці? – мовив джип.

- І ти говориш?!

- Безперечно, - відповів той. – Тільки не знаю, як мені це вдається.

- І я дивуюся, що можу говорити, - сказав тиранозаврик Тира. Підійшов до машинки і виліз на капот. – Тут зручно. Пізніше покатаємося удвох.

Віталік підійшов до книжної шафи. Поруч із різноманітною дитячою літературою знаходились книги, які зацікавили б і дорослих: про космос, нашу землю,про тварин, мешканців морів і океанів, військова енциклопедія. До однієї із книг притулилося руде левеня – м'яка іграшка. Мабуть, хотіло підслухати мову літер і дізнатися, що там написане. Великі скляні оченята готові були дивуватися усьому новому і пізнавати світ в усіх його барвах.

- Лео, ти - чудовий охоронець, – звернувся до нього Віталік. - Втомився сидіти нерухомо цілий день? Пропоную розім'яти лапки.

Левеня мовчало і дивилося кудись у далечінь. Тоді хлопчик дістав іграшку і поклав на килим. Кілька краплин із зеленої колбочки торкнулися гриви. Тієї ж миті левеня підвелося на лапи,солодко позіхнуло й покрутило хвостиком.

- Моє шанування, - привіталося ввічливо.

Левеня і хлопчик зачаровано дивились одне на одного.

- Сідай верхи, покатаю, - запропонував рудий улюбленець.

- Ти невеличкий, трішки більший за котика, - мовив Віталік. – Як зможеш мене повезти?

Левеня замислилося й почухало лапкою за вушком.

- У пригоді стане водичка з синьої колбочки, - підказав тато.

- Вона збільшить мого Лео! – здогадався син.

Без вагання хлопчик дістав колбочку та крапнув на ожившу іграшку. Левеня смішно зморщилося, повільно підвелося на лапи й почало рости. Незабаром посеред кімнати стояв справжній лев. Він потрусив пишною гривою і голосно загарчав. Задрижжали шибки у вікнах. Усі закрили руками вуха, а тиранозаврик забіг за будиночок.

- Тепер обов’язково покатаю, - запевнив лев і ліг на підлогу.

Хлопчик підійшов до нього та торкнувся блискучої шерсті. Задоволений, подивився на батьків. За мить маленький вершник був на спині рудого друга. Несподівано грива поділилася на дві рівні частинки. Вони почали переплітатись, й утворилися маленькі вожжики.

Цар звірів ступав поважно, іноді легенько підстрибуючи. Хлопчик тримав вожжики і радісно дивився навкруги. Таке може хіба що наснитись. Але все відбувалося насправді. І це подобалося Віталіку ще більше.

- Назвемо цю водичку велика, - запропонував він і зістрибнув на підлогу. Став поруч з Лео і обійняв за шию.

- Гаразд, - погодився тато.

- Я знаю, чому вона у синій колбочці... – мовив син і глянув у вікно. - Он небо - синє і велике. А ця водичка збільшує мої іграшки. Залишилася остання таємниця.

- Тобі під силу її розгадати.

Віталік, розмірковуючи, тримав у руках третю колбочку. Потім рішуче наблизився до Лео і блискуча крапелька заплуталася у гриві звіра.

Лев поклав голову на міцні лапи й заплющив очі. Одразу він почав зменшуватися.

- Невже заснув? – здивувався хлопчик й присів поруч. – Відізвися...

Та рудий друг не вимовив і слова.

Ще одна крапелька збігла по капоту сріблястого джипика. Віталік спробував підштовхнути машинку. Вона трохи проїхала й зупинилася. Мить - і тиранозаврик теж завмер.

- Все повернулося на свої місця, - сказала мама.

- Іграшкова водичка! - зрадів Віталік. -Так і назвемо її. Чудовий подарунок!

- Ці водички добрі й розумні, - сказав тато. - Іграшки, що ожили, захищатимуть тебе і будуть вірними друзями.

Віталік склав колбочки з водичками у коробочку. Натиснув ледь помітну кнопку і скринька зі скарбами зачинилася.

Розділ 2. ДЖИПИКУ, ВПЕРЕД!

Віталік стояв на дитячому майданчику. Сьогодні тут було незвично тихо. Події вчорашнього дня промайнули в пам'яті, наче чудовий кольоровий сон. Згадав, як ожив тиранозаврик, як їздив на левові...

- Чому зупинився? - почув знайомий голос. Це говорив джипик.

- Думаю, - озвався хлопчик і глянув на іграшку. Машинка була завбільшки з долоньку. Майстерно зроблена, міцна, вона гарно виблискувала на сонці. – За мною, - віддав наказ і поклав іграшку на землю. Джипик посигналив і поїхав слідом.

Знайшли місце, де не було людей і Віталік дістав синю колбочку з великою водичкою. Повіяв легенький вітерець і на іграшку впав листочок з дерева. Він майже накрив її, наче парасолька від дощу. Цієї миті машинка почала рости. За лічені секунди збільшилася до розмірів справжнього джипа. Листочок заколивався й полетів.

- Фортеця на колесах, – задоволено мовив Віталік. - Я мріяв їздити на такій машині.

Передні дверцята відчинились, і хлопчик зайшов усередину. Відразу звернув увагу на невеличкий затемнений екран. Під ним побачив кілька кнопок у вигляді геометричних фігур.

- Це електронний сканер, - пояснив джип.

Віталік натиснув кнопку-квадрат, і на екрані з'явилася карта району. Потім малюнок змінився. Крупним планом була зображена вулиця, на якій вони знаходились.

- У мене якесь дивне відчуття, - мовив хлопчик.

- Поясни.

- У кабіні я вперше. Всі прилади, які бачу, мені не знайомі. Але я впевнений, що знаю, як вони працюють.

- Не дивуйся. Щойно ти сідаєш у кабіну, ми з тобою стаємо єдиним цілим, - пояснив джип.- Ти автоматично отримуєш навички і знання, необхідні водію.

- Це одна з властивостей водичок?

- Безумовно. Ти та інші люди повинні бути в безпеці. Це – найперше правило. Адже дорога - річ серйозна.

- Розумію, не маленький, - погодився хлопчик і зручно вмостився на сидінні.

Запрацював мотор, і джип поїхав.

Здавалося, вулиця спала. Обминули кілька будинків і невеличкий парк. Тут машин побільшало. Хлопчик уважно слідкував за дорогою. Жоден автомобіль не порушував правил дорожнього руху.

- Затишшя, - промовив він. – Без будь-яких подій.

- Можливо, все ще попереду, – зауважив джип.

Несподівано майже поруч із ними промчала іномарка, яку переслідувала міліція.

- Погоня! Справжня погоня! – вигукнув Віталік та увімкнув найбільшу швидкість. – Джипику, вперед!

Жовтий автомобіль намагався відірватися від міліції.

- Від нас не втечеш! Все одно наздоженемо! - у запалі кричав хлопчик і впевнено керував. Невідомий вилетів на зустрічну полосу руху. Почулося, як гальмують машини. Кілька з них миттю опинилося на узбіччі дороги. Вміло маневруючи, переслідуємий звернув у вузеньку вуличку.

- Що робити? - захвилювався Віталік.

Поруч промайнула машина міліції. Вона їхала туди, де тільки-но зникла іномарка.

- Вмикай сканер, - якомога спокійніше сказав джип. – Він покаже об’єкт, що має найбільшу швидкість. Невідомий від нас не сховається.

Хлопчик натиснув комбінацію кнопок. З'явилося чотири зелених трикутника, що повільно рухалися дорогою. Раптом кілька ліній зійшлися в одній точці і Віталік побачив червоний квадрат, який їхав зі швидкістю, недопустимою у межах міста.

- Знайшов!

- Добре. Він намотає зайвий кілометр, а ми виграємо в часі.

Віталік уважно дивився на сканер. Відстань між ними зменшувалась.

- Ось він!

Цього часу жовтий автомобіль промчав майже поруч. Віталік переключив передачу і натиснув на газ. Джип наздогнав утікача швидко й одразу пішов на обгін. Без зайвих вагань притис іномарку до огорожі та переможно посигналив.До них наближалася міліція.

- Здається, патрулювання закінчилося, - мовив Віталік.

Джип від'їхав від місця події та зупинився неподалік.

- Здавайся! – пролунав голос із гучномовця.

З машини вийшов високий чоловік і підняв угору руки. Стражі порядку одразу наділи на нього наручники.

- Все було майже, як у моєму сні, - сказав Віталік.

- Найкращі сни завжди здійснюються, - запевнив джип.

У супроводі міліції від'їхала іномарка і джип рушив дорогою далі.

Вулиця за вулицею залишалися позаду. Знову всюди панували спокій і порядок.

- Зупинимося на хвилинку, - сказав Віталік, помітивши будівництво.

Джип загальмував.

Зведений до половини будинок височів над огорожою.

- Цікаво там, - мовив хлопчик.

- Любиш дивитись, як виростають дома? – запитав джип.

- Так. Хіба це не диво: з нічого спорудити таку будівлю! Поглянь, як завзято трудяться крани та вантажівки – невтомні помічники людей.

- Так. Тут людям самим не впоратись.

- А екскаватор чомусь засумував, - помітив хлопчик. – Зламався, чи що?

- Ні, в нього закінчилося пальне, - впевнено відповів джип .

- Можливо, ти і правий, - сказав Віталік.

- Не сумнівайся, я розумію його думки.

- Жартуєш? Хіба може екскаватор про щось міркувати? – розсміявся хлопчик. Та раптом приклав долоньку до рота, наче хотів узяти свої слова назад. – Як я одразу не здогадався! Це ще одна властивість водичок.

- Правильно, - погодився джип.

Хлопчик подивився на екскаватора.

- Опустив ковш, ніби сумуючи за чимось... Підкажи, про що думає?

- Йому прикро, що доводиться стояти без діла, - відповів джип.

- А он той кран, здається, підслуховує нашу розмову, - прошепотів хлопчик. Виглянув у вікно й уважно якийсь час дивився вгору.

- Дійсно. Гадає, що ніхто цього не помічає. З висоти спостерігає за усіма, от і набрався гордощів.

- Я хотів би допомогти екскаватору, - несподівано запропонував хлопчик. – Нехай займається улюбленою справою.

- У мене пальне ніколи не закінчується, - мовив джип. - Отже,поділюся з задоволенням.

Віталік не примушував чекати довго. Набрав повну каністру й залив бак по самі вінця. Невтомний працівник одразу підняв ковш.

- Дякує нам, - озвався джип, коли хлопчик повернувся.

- Бувай, - підморгнув екскаватору Віталік і зачинив вікно. - Їдемо додому.

Розділ 3. ДИНОЗАВРИ У МІСТІ.

- Ловіть бешкетника! - галасував тиранозаврик Тира і щосили махав лапами.

- Що трапилося? – Віталік миттю опинився поруч.

- Від мене тікає сонячний промінчик.

- Це - світло, - пояснив хлопчик. - Взяти його неможливо.

- Чому? – незадоволено мовив динозаврик. – А я все одно впіймаю пустуна, і побіжу по промінчику до самого сонечка.

- Сонце – це розжарена куля. Зрозумій це, невгамовний, - сказав Віталік і торкнувся пальчиком до лобика іграшки. - Температура на його поверхні п'ять- шість тисяч градусів! А в середині – взагалі мільйони!

- Лагідне і небезпечне, - замислився Тира і склав лапки на грудях. – Тоді хоча б половимо сонячних зайчиків.

- Вирушаємо на стадіон, - погодився Віталік.

- Нарешті я набігаюсь і настрибаюся! – зрадів Тира.

До потрібного місця дісталися швидко.

- Нікого. От і добре, - Тира виглядав із кишеньки і з цікавістю роздивлявся навкруги. Вчепився передніми лапами за штанці, відштовхнувся міцними задніми й опинився на землі. Слідом вистрибнуло ще четверо динозавриків.

- З задоволенням посмакую гілочкою, - весело мовив один з них і повернув маленьку голівку на довгій шиї. Це був диплодок Кусалтик.

- Ми теж полюбляємо їсти різні рослинки, - в один голос сказали стегозавр і еоплоцефал.

- Диплодоки в давнину були найдовшими між динозаврів, - сказав Віталік.– І важили більше десяти тон.

- Зате у мене є кістяні пластини уздовж спини, які схожі на листочки. Тому й ім'я у мене таке гарне, - мовив стегозавр Листочок.

- Додам, що у стегозаврів була грізна зброя - чотири гострих шипи на кінчику хвоста, - сказав Віталік, – ними і відлякували хижаків.

- Між іншим, я важив, як слон, - не вгамовувався Листочок.

- Знаю, - приязно сказав диплодок Кусалтик і простягнув йому зірвану гілочку.

- У мене захист кращий, - хвалькувато мовив еоплоцефал. – Все тіло, крім черева, вкрите шаром кістяних пластин. Ще й на плечах стирчать товсті шипи.

- Ти дійсно схожий на танка. Весь броньований. Тільки немає чим стріляти, - пожартував стегозавр Листочок.

- Назвали мене Танк і тепер глузуєте? – насупився еоплоцефал, на ім’я Танк. Суворо глянув з-під кістяних повік і вдарив об землю міцним хвостом.

- Ми друзі - мовив п’ятий динозаврик, дуже схожий на страуса, - і ніколи не образимо один одного.

- Молодець! – усміхнувся Тира. – Тиранозаврів вважають найлютішими хижаками. Але водичка зробила мене добрим.

- Колись і я живився ящірками та малими тваринками, - мовив найменший з них. – Але тепер не торкнуся й комашки. У мене є інші цікаві справи. Наприклад, побігати. Ми – дромісіоміми – найшвидші між динозаврів. Я можу розганятися до вісімдесяти кілометрів на годину.

- Тому і назвали ми тебе Дромі-Блискавка, - озвався Танк.

Віталік обвів поглядом іграшки і мовив урочисто :

- Готуйтеся стати такими, як ваші пращури!

- Ми готові! – миттєво вигукнули динозаврики і стали рядочком. Хлопчик дістав синю колбочку і по черзі крапнув на кожного з них.

- Мої лапки набирають силу, - тиранозаврик Тира крутився на місці, наче дзига. – Я знову буду велетнем.

- Шия стає довгою, як колись, - мовив диплодок Кусалтик. - Я ось-ось дістану верхівку дерева.

- Хто з нас буде вищий ? Хто? – вигукували еоплоцефал Танк та стегозавр Листочок.

- Ще Мить - і я побіжу навипередки з ким завгодно, - радів дромісіомім Дромі-Блискавка.

Незабаром перед Віталіком стояли п’ять справжніх динозаврів. Іграшки, які стали такими дивовижно великими, усміхались йому.

- Оце так водички! – задоволено сказав Віталік.

- Я буду тебе везти, - запропонував тиранозавр Тира. Нахилився і простягнув передню лапу. Допоміг вилізти на неї та обережно встав.

- Ідемо за місто, - віддав наказ хлопчик.

І велетні побігли. Який тут піднявся тупіт! Здавалося, почався землетрус. Шибки у вікнах дзвеніли, дерева коливались. А динозаври бігли, наче їм не було відомо, що таке втома.

- Не гупай так сильно, - крикнув Дромі-Блискавка диплодоку. – Бери приклад з мене. Я, наче метелик, а ти як гора з ногами.

- Все, стійте, - гукнув Кусалтик. – Гора з ногами хоче поїсти.

- Подивіться, яке чудове місце, – підтримали його стегозавр Листочок та еоплоцефал Танк. – І стільки травички...

- Зупиняємося, - погодився Віталік.

Тиранозавр поклав хлопчика на землю і ліг поруч. Задоволено заплющив очі, насолоджуючись сонячним теплом. Танк, Листочок та Кусалтик смакували травичкою. Дромі щось вишукував між квітів.

Неподалік Віталік побачив мурашник. Підійшов і здалеку спостерігав за тим, як вправно працюють ці невтомні комашки.

- Постійно чимось зайняті, - мовив Дромі-Блискавка. Він підійшов до хлопчика і теж дивився на мурашок. – Пригостимо їх суничками, я сам назбирав, - і висипав жменьку ягід на травичку.

- Не будемо заважати ласувати гостинцями, - сказав хлопчик. – Настав час показати вам місто.

…Велетні обережно обходили будинки. Не поспішали та роздивлялися довкола. З цікавістю заглядали у вікна. Дорослі, побачивши їх, тікали, а діти сміялися й кликали дивних тварин погратися.

- Наближаємося до центральної дороги, - попередив Віталік. – Будьте уважні. Тут багато машин.

- Як цікаво! – сказав Листочок. – Ці динозаврики на колесах так схожі на тебе, Танку.

- З ними, мабуть, можна позмагатися, - зрадів Дромі-Блискавка і побіг до дороги.

- Стій! – закричав Віталік, але Дромі його вже не чув. Обминаючи машини, швидко опинився на протилежному боці. Потім обернувся і щодуху помчав назад. Йому так хотілося довести, що він дійсно найпрудкіший.

- Ось що я можу! – вигукнув динозавр. Зупинився й побачив, що накоїв. За грою Дромі зовсім забув про обережність і не помічав, що відбувалося навкруги. А поруч творилося неймовірне. Водії сигналили й виглядали у вікна. Перехожі бігли хто куди. Машини гальмували і перегороджували дорогу. Загули сирени міліції.

Не гаючи часу, Дромі побіг туди, де на нього чекали друзі.

- Я не хотів, - тільки і встиг мовити винувато.

- За багатоповерхівку! Негайно! - наказав Віталік.

- Велетні тікають! – переможно кричали всі.

- Дивіться, один з них щось тримає у лапах. Це людина! - зойкнув хтось у натовпі.

- Не може бути! Мабуть, здалося!

- Їх не видно. Невже злякалися?

У повітрі з’явився патрульний вертоліт.

- Нікого не бачу. Де поділися динозаври? - передавали по рації.

- Цього не може бути. – Біля однієї з машин стояв міліціонер і приймав повідомлення. – Я їду туди сам.

Тварин дійсно не було.Чоловік набрав повні груди повітря і долонею витер кілька крапель поту. Раптом побачив чорнявого хлопчика років семи. Він дивився на вертоліт, який кружляв над будинками. Потім обернувся, і їхні погляди зустрілися.

- Як ти тут опинився? – здивувався міліціонер. – Хіба не чув про динозаврів?

Хлопчик зітнув плечима.

- Ось тут у мене є ... – і дістав маленьких іграшкових динозавриків.

- Я говорю про справжніх велетенських тварин. Вони забігли сюди, а потім... Кудись зникли, - мовив похмуро. – Тікай негайно.

Міцно тримаючи іграшки в долоньках, Віталік (а це був саме він) побіг. Чоловік глянув йому услід і попрямував до машини ...

- Нарешті дома. - Віталік виклав на столик динозавриків і сів у крісло перед телевізором. Ішли новини.

- Надзвичайна подія, - говорив диктор. – На вулицях нашого міста – динозаври. Дивіться репортаж з місця події...

Хлопчик натиснув ще кілька кнопок. На всіх каналах одне і теж: розповідають про велетнів з минулого.

Задзвонив телефон. Віталік підбіг до апарату, підняв слухавку й почув голос тата:

- Ти вчинив необережно.

- Я не міг нічого пояснити людям.

- Не дивно.Надалі будь далекогляднішим. Домовились?

- Гаразд, - відповів хлопчик і поклав слухавку.

Розділ 4. ДИПЛОДОК РЯТУЄ ДИТИНУ.

Попередній урок Віталік добре запам'ятав. Пояснив і друзям динозаврикам, як слід поводитися між людей. А щоб не повторилося нічого подібного, вирішив поки що їх не збільшувати. Зранку хлопчик, тиранозаврик Тира і диплодок Кусалтик домовились з'їздити до найбільшої річки у місті. Незабаром Віталік стояв на містку і милувався краєвидом.

- Дуже гарно, - почув голос Тири, який обережно виглядав із кишеньки. - Он і красень- корабель пливе. А там, далеко, можливо, нові світи...

- Як романтично, - озвався Кусалтик і оцінюючи відстань, заплющив одне око. – Там будинки, дерева і вулиці. - Його маленька голівка була схожа на пролісок, і з'явилася вона так само несподівано, як ці перші квіти навесні.

- А я б нафантазував, що за обрієм є місто динозаврів, - сказав Тира. – А корабель нас туди відвезе.

- Що за вигадки! - заперечив Кусалтик. Сказав він це настільки голосно, що Тира одразу закрив йому лапою рота.

- Ми ж домовились стати на кілька годин невидимками, - прошепотів тиранозаврик.

Кусалтик не опирався. Лише винувато глянув спочатку на Віталіка, а потім на Тиру.

- Не бешкетуйте, - хлопчик звільнив Кусалтика і поставив собі на долоньку. - Зручно?

- Дуже, - тихенько мовив Кусалтик і зітхнув з полегшенням.

- Тато нам дозволив погуляти, але цього разу без пригод.

- Покупаємося? - запропонував Кусалтик. – От буде добре. - Він замріяно заплющив очі і уявив, як маленькі хвильки торкаються його тіла. Крапелька поту ковзнула по щічці і потрапила до рота. - Яка ж спека, - незадоволено сказав він.

Тира дістав три невеличкі яблучка. Відкусив шматочок від одного, а ще два дав Кусалтику і Віталіку. Хлопчик проковтнув яблучко, наче горошину. А динозаврики їли, не поспішаючи, і мліли від насолоди.

- Може покатаємося на катамарані? - не вгамовувався Кусалтик.

- Рятуйте! Рятуйте! – несподівано закричав хтось зовсім близько. – Дитина тоне!

Віталік обернувся й побачив чоловіка та жінку, які з відчаєм дивилися вниз. До них бігли люди.

У річці безпомічно борсався хлопчик.

- Тримай! – на блакитній поверхні загойдався надувний круг. Малюк простяг руку, але така маленька відстань зараз була надто великою. Він вдарив кілька разів по воді й круг повільно поплив у протилежний бік.

Кожна секунда була на вагу золота.

- Кусалтику, уся надія на тебе! – вигукнув Віталік. Крапнув на диплодока великою водичкою й миттєво кинув його у річку. Майже одразу піднялася хвиля й вода на кілька метрів вийшла з берегів.

Велетенська фігура виникла, неначе примара.

- Чудовисько! Бережіться! – закричали люди.

Диплодок нікого не чув.Обернувся й одразу побачив хлопчика. Триматись на поверхні той вже не міг. Приречено заплющив очі й байдужа хвилька накрила його. Не гаючи часу, Кусалтик занурив голову під воду. Міцне тіло завмерло. Було лише помітно, як рухається шия: то в один, то в інший бік.

Мати хлопчика наче скам'яніла. Дивилася перед собою і не могла вимовити жодного слова. На воді розійшлися круги і всі знову побачили велетня. Він йшов до жінки. Їй нічого було втрачати. Несамовито стисла кулаки й готова була кинутися на кривдника. Розміри не лякали. Вона хотіла помститися. Одне здивувало: в очах тварини не було злості, або агресії. Чому?

Диплодок порівнявся із жінкою й розкрив пащу. Там, усередині, наче у просторій кімнаті, сидів її хлопчик, тримав увімкненого ліхтарика і світив перед собою.

- Синку, - скрикнула знесилено мати й простягла до нього руки. Малюк вимкнув ліхтарика й за мить був біля неньки.

- Велика і темна печера, - мовив здивовано. Потім звів брівки і додав: - і ніхто не здогадався лампочку примайструвати до стелі.

Мати усміхалася й тулила до грудей сина. До них біг тато. Щось вигукував і махав руками. Коли опинився поруч, міцно обійняв сина і дружину. На його очах блистіли сльози. Такими щасливими вони, мабуть, не були ніколи.

- Я так за вас злякався, - говорив тато хлопчика. – Це чудовисько... Від нього можна було чекати чого завгодно.

- Він врятував нам сина, - сказала мати.

- Допоміг і розтанув, – мовив схвильовано чоловік. – Дуже дивно...

Тим часом диплодок дістався берега, де на нього чекали Віталік і Тира.

- Не даремно сюди приїхали, - сказав тиранозаврик.

- Молодець, - похвалив друга хлопчик, зменшив і поклав у кишеньу...

- Дякуємо тобі, динозавре, - мовили разом тато, мати й син і подивилися туди, де мить тому був їх рятівник.

- Це для вас, - раптом почули незнайомий голос. Поруч стояв Віталік і простягав їм на долонці ягоди, схожі на яблука, але дуже маленькі. – Вони додадуть сил...

Мати дитини взяла дивні плоди, а Віталік попрямував до зупинки тролейбуса.

Розділ 5. ДРУГ ЛЕО.

Віталік навіть уявити не міг, що колись водичок не було. Щодня вигадував нові ігри. Бажань було так багато, що хотілося, аби доба тривала вічно...

- Чудовий день, - мовило левенятко Лео, розлягшись у м'якому кріслі. – Погуляємо?

Віталік спорудив із конструктора міцну башту й задоволено оглядав роботу.

- Яка краса! - гукнуло левеня, миттєво підвелося й за кілька стрибків опинилося на вершечку будівлі.

- От непосидько, - розсердився Віталік і легенько потягнув рудого друга за вушко.

Той чемно зліз донизу й сів на килим.

- Я давно хотів запитати... – хлопчик розмістився поруч. - Ти бачиш сни?

- Сни? – здивувався Лео. – Не пригадую.

- А Дромі, Кусалтик, Тира, інші?

- Іграшки відпочивають, поки ти їх не оживив. Сни потрібні людям.

- Гаразд. Тоді вирушаємо по нові пригоди та враження!

Віталік збільшив Лео й обидва вийшли з будинку. На сходах гралися котики. Помітивши дивне товариство, занявчали й швидко побігли геть.

Хлопчик і цар звірів йшли вулицею й завзято розмовляли. Зненацька почули голоси:

- Справжній лев, - шепотіла дівчинка .

- Леви живуть у саванах, - не погоджувався хлопчик, – або у зоопарку. Це, мабуть, цирковий номер.

- Що ти! Хіба не віриш власним очам? - сердилася дівчинка.

Віталік підняв голову й помітив, що з балкону дивляться діти.

- Лев! Лев! - закричали голосно і зникли за дверима. Незабаром повернулися разом із мамою.

- Нікого немає, - мовила жінка, уважно роздивляючись довкола. - Що вигадуєте?

- Ми дійсно бачили! – переконували діти. - Може вони заховалися?

- Навіщо?- зітнула плечима жінка й похитала головою. - Забагато незрозумілого останнім часом у місті. Повертаємось у квартиру...

Віталік впевнено їхав верхи на Лео. Наближалися до залізниці. Незабаром почули веселу пісню потягу й одразу побачили його.

- Позмагаємося? – гаркнув лев.

- Авжеж! – озвався хлопчик і міцно стиснув у руках вожжики.

За лічені хвилини рудий красень порівнявся із залізним суперником. Легко відштовхуючись від землі, біг швидше і швидше.

- Мо-ло-дець! – підбадьорював друга Віталік. – Так тримати!

Раптом лев обернувся і зробив дивовижний стрибок. Хлопчику здалося, що вони птахи, навіть подих перехопило. Лео граціозно пролетів над потягом й опинився на протилежному боці.

- Ми - переможці! – радісно гукав маленький вершник. – Ми – найкращі! - Його вуглинки-очі сміялися, у волоссі заплутався вітер. Цієї миті Віталік був схожий на героїв-козаків: сміливих, завзятих, непідкорених.

Несподівано у вікні одного з вагонів побачив дівчинку. Вона з цікавістю дивилася на нього.

- Яка гарна, - сказав мимоволі. Незнайомка посміхнулась і сховалася.

- Ще зустрінемося, - гукнув Віталік і помахав рукою вслід потягу.

Незабаром дісталися соснового лісу. Тут було прохолодно й затишно. Гарно співали пташки, стиха шелестіло листячко, віяв легенький вітерець. Між травичкою ховався струмочок і лагідно дзюрчав.

Почулося : “ Кум- ква- ква, кум-ква.“

- Хто це? – Лео подався назад, оглядаючись.

- Жабку не впізнав? – розсміявся хлопчик.– Он за камінчиком сидить. Кумкає, наче хоче щось сказати. Ми тебе, зелененька, не розуміємо .

- Ні, - заперечив лев, - розуміємо.

Хлопчик уважно глянув на друга й склав руки на грудях.

- Можливо, "кум-ква-ква" означає: „не наближайтеся", чи „не каламутьте воду", - мовив жартома, - або „чому витріщилися, наче ніколи не бачили"?

- Жабка чекає на друга, - поважно відповів цар звірів. - Вони домовилися тут зустрітись.

- Ти знаєш мову тварин! – здогадався Віталік.

- Авжеж, - погодився лев. – І комашок... Усіх живих істот.

- А джипик може спілкуватися з машинами! Чудово!

Знову почулося: " Кум-ква-ква, кум-ква. "

- Ця жабка балакуча, - сказав Віталік. – Дивись: підвелася й знову присіла. Помітила когось?

- Свого друга.

Назустріч їй дійсно стрибала інша жабка.

- Кумедні. Зустрілися й помандрували кудись разом. - Віталік з Лео спостерігіли за ними, аж поки ті зникли між трави.

- Чуєш як гарно виспівує пташка? – заслухався хлопчик. - Про що?

- Про весну, про сонечко. Та найбільше радіє тому, що у неї з'явилося троє найкращих у світі пташенят.

Неподалік впала шишка. Віталік глянув угору й побачив білочку.

- Не втримала знахідку? - мовив він. - Не бійся, підіймай свою річ, ми відійдемо.

Рудохвоста трішки почекала. Потім стрибаючи з гілки на гілку, опинилася на землі. Швидко схопила шишку маленькими лапками й незабаром знову була на дереві. Піднялася вище й зникла у дуплі.

- Мабуть, робить запаси на зиму, - міркував хлопчик.

Одразу з дупла виглянули дві маленькі голівки.

- Білченята! – радісно скрикнув. – То була іграшка малюків!

- Вони нам дякують, - мовив Лео.

- Розважайтеся, - гукнув Віталік. – До зустрічі.

Й друзі рушили вглиб лісу.

Розділ 6. НЕСПОДІВАНА ЗУСТРІЧ.

Сонце повільно підіймалося над містом. На небі з'явилася біла смужка й розтанула.

- Політ триває сім хвилин. - Віталік сидів у кріслі пілота й керував винищувачем. – Половина дороги позаду.

- Так рано ми ще не мандрували, - сказав Лео, вивчаючи прилади в кабіні.

- Іноді треба міняти звички. Крім того, я дуже скучив за селом. – Віталік включив сканер і натиснув кілька кнопок. – Бачу дідуся та бабусю.

Винищувач зробив повітряне сальто й почав знижуватися. На мить завис у повітрі й майстерно приземлився на подвір'ї.

- Що відбувається? – в один голос скрикнули дідусь і бабуся.

Дверцята одразу відчинилися й по сходах збіг Віталік, слідом стрибало левеня.

- Бережися! – зойкнули старенькі.

- Це мій друг Лео, не хвилюйтеся, - мовив онук.

- Я не ображу навіть комарика, - пояснив дивний звір.

- Щей говорить, - тільки й змогла сказати бабуся і присіла на лавочку.

- Я так чекав цієї зустрічі! – мовив онук. Обійняв стареньких і зняв з плечей невеличкого рюкзачка. – Зараз усе поясню.

Дістав залізну коробочку з гарними візерунками.

- Там колбочки з водичками. А ось це - червоне "Ферарі" – моя іграшка.

Поклав машинку на траву й крапнув водичкою з зеленої колбочки. Одразу запрацював мотор, "Ферарі" проїхала заасфальтованою доріжкою й зупинилася. Тоді Віталік крапнув на іграшку з синьої колбочки. На очах у здивованих дідуся і бабусі вона почала збільшуватися й за мить на подвір'ї стояла

справжня іномарка. Дідусь наблизився до авто й поклав долоню на капот. Хотів переконатися, що це все не сон. Машина не розтанула.

- По телебаченню передають: у місті з‘явилися динозаври, - сказала бабуся й глянула на онука.

- Це мої динозаври - іграшки. Ми трохи позабавилися…

- Нарешті все зрозуміло, - озвався дідусь. - Лев з хлопчиком... Велетень, який врятував дитину… Все це ваші витівки.

- Наші, наші, - повторював Лео й щосили бігав подвір’ям.

- Хочеться політати над селом, - сказав Віталік. – Відпустите?

- Гаразд. Тільки швидше повертайтеся, дуже скучили за вами.

Винищувач знявся у повітря. Летів з неймовірною швидкістю, за хвилини долаючи чималу відстань. Не минуло й півгодини, як мандрівники побачилися з татом та мамою, передали привіт від дідуся і бабусі й знову були над селом.

- Поглянь, Лео, яке гарне озеро, - сказав Віталік. – Збільшив картинку на сканері й милувався побаченим. Наче скельце, воно виблискувало на сонці. – Берегом бігають діти.

- Небезпека! - вигукнуло левеня. - Потрібна наша допомога! Ображають цуцика й котика, а дівчинка захищає малих.

Винищувач одразу помчав на посадку.

- Звідки взявся літак? – здивувалися хлопці.

Цієї миті Віталік і Лео вийшли з кабіни й впевнено попрямували до них.

- Відпустіть тваринок.

- Ще один захисник, - усміхнувся високий худий хлопець з довгим білим волоссям..

- Поруч лев, - прошепотів другий, низький і повний. - Чи не вкусить?

- Який лев? – розсміявся білявий. – Це нова порода кицьок. Тягнімо його за хвоста.

Та повний ображати невідому тварину не наважувався. Зробив кілька кроків назад і зупинився.

- Що, малий, хочеш битися?– худий підійшов до Віталіка й штовхнув. Віталік миттєво відхилився убік, схопив кривдника за руку й перекинув через себе. Худий швидко встав і зі злістю кинувся на захисника. Лео вчасно опинився під ногами білявого й той знову розтягся на траві.

- Не можна нікого ображати, - сказав Віталік, спостерігаючи, як той повільно підводиться на ноги.

- Зараз побачимо, хто кого, - крикнув повний і побіг на допомогу.

- Тікай! – зойкнула дівчинка. До її ніг тулилися цуцик і котик та жалісно скиглили.

- Збільшуй мене, - проричало левеня. – Цих нахаб треба провчити.

Не гаючи часу, Віталік дістав синю колбочку й крапнув на рудого друга.

- Що це? – одночасно скрикнули хлопці і їх бойовий дух одразу щез.

- Хто перший потягне мене за хвоста? – рявкнув лев і сердито вдарив лапою по землі.

- Рятуйте! – закричали несамовито й переганяючи один одного, побігли.

Всі голосно сміялися. Цуцик та котик радісно стрибали, а Лео задоволено махав хвостом.

- Мене звуть Аліса, - мовила дівчинка, коли хлопців вже не було видно.

- Мене Віталік, а це - Лео.

- Лев тебе слухає... З маленького стає великим... Як таке може бути?

- В житті все може бути, - відповів Віталік. – Це подарунок тата.

- Твій тато чарівник! – захоплено сказала дівчинка.

- Що ти! Він вчений! І те, що ти бачила, не чудеса, а досягнення науки. Ми відвеземо тебе додому.

- Гаразд. З вами безпечно. Я днями приїхала з міста й одразу така пригода трапилася...

- Ти їхала потягом? – несподівано вигукнув Віталік.

- Дійсно, - відповіла дівчинка й сплеснула у долоні.– Це тебе і Лео я бачила за вікном?

- Нас! – зрадів Віталік. – Яка несподівана зустріч.

- А я не могла зрозуміти, де бачила твоє обличчя? – посміхнулася дівчинка.

- Назвемо цуцика Рекс, а котика Тім, - запропонував Віталік. – Я міг би взяти їх собі?

- Добре. У мене є велика кицька і три котика.

Віталік зменшив Лео. Разом сіли у винищувача й полетіли...

Розділ 7. ДВОБІЙ ГІГАНТІВ.

Віталік відчинив двері „Ферарі” й усередину стрибнули Лео, Тім та Рекс.

- Алісі телефонував? – поцікавився тато, розміщуючись поруч з левеням. Батьки приїхали тиждень тому й одразу дізналися про чарівну знайому сина.

- Звичайно, - відповів хлопчик, сідаючи за кермо. Мама взяла на руки кошеня й машина рушила.

Діти бігали берегом озера, а навздогін мчали Тім та Рекс. Лео ніжився на траві. Несподівано підвівся, понюхав повітря й за кілька стрибків опинися біля куща шипшини.

- Щось знайшов? – вигукнув Віталік, одразу помітивши дивну поведінку друга.

Той стиха загарчав. Цієї миті на нього вистрибнув зайчик і завмер.

- Який гарний! – Аліса першою опинилася поруч та обережно погладила вуханчика.

- Заблукав малий, - пояснив Лео. – Потрібно показати як дістатися лісу, там його домівка.

Зненацька сіренький стрибнув убік і помчав до „Ферарі”. Помітивши відчинені двері, миттю опинився в машині.

- Обережно! Водички! - вигукнув Віталік й побіг слідом. Та було пізно. Зайчик помітив залізну коробочку й вихопив синю колбочку.

- Поклади на місце, - суворо наказав хлопчик.

Вуханчик винувато опустив очі й віддав знахідку. Разом вони повернулися до товариства.

- Стрибай цією стежкою й швидко опинишся дома, - пояснив Лео.

Сіренький помахав лапкою на прощання й незабаром зник з виду.

- Підемо ловити рибку? – біля них стояв тато й тримав вудки.

- Вже не хочу, - сказав Віталік. – Жаль рибку, нехай живе. Краще пограємо у м'яча.

Цієї миті всі почули крик мами:

- У вас за спиною!..Бережіться!

Обернувшись, в кількох метрах від себе побачили змію, товсту, як автобус, і довгу, наче два вагони поїзда. Розхитуючись, істота роздивлялася довкола. Помітивши рибалок, засичала й пірнула у воду.

- Тікаємо! – крикнув тато і всі побігли.

Кілька хвилин було спокійно. Та раптом змія з'явилася знову. Вона була не на жарт перелякана. Й не даремно, адже слідом плив короп, завбільшки з динозавра. Він почав її переслідувати. Між двома велетнями зав'язалася запекла боротьба.

- Це зайчикова робота, - вигукнув Віталік.– Вуханчик випадково крапнув на черв'ячка. Ми ж цілу банку наготували для риболовлі.

- Ця велетенська змія насправді збільшений черв'ячок, - зрозуміла Аліса. - Чому ж він не виріс одразу?

- Черв'як - не іграшка, а жива істота, - відповів хлопчик. – Тому на нього водичка діє інакше.

- Знайдемо пояснення пізніше, - озвався тато.- А зараз треба зменшувати їх.

Цієї миті риба-велет сердито вдарила хвостом по воді й зробивши неймовірний стрибок впала прямісінько на спину супернику.

- Діставай винищувача! Негайно! - крикнув тато.

Незабаром хлопчик летів над озером. Промчав над черв'яком і вистрелив з міні-гармати іграшковою водичкою. Не побачивши нікого поруч, риба швидко попливла вздовж берега. Сердито вдарила хвостом по воді й пірнула.

- За ним! – вигукнув Віталік й літак одразу майнув слідом.

Втекти коропу не було куди. Хлопчик прицілився знову й за мить риба зменшилася. Винищувач переможно закружляв у повітрі.

Розділ 8. ПОЛЮВАННЯ НА МИСЛИВЦЯ.

- Справа не закінчена, - сказав тато, коли винищувач приземлився. – Потрібно перевірити, чи водичка не вплинула ще на когось.

Сканер проводив розрахунки.Всі уважно слідкували за результатами. Екран поділився на три рівні частини. На одній побачили маленького черв'ячка, який рив ямку у землі. На другій рибку, яка відпочивала біля камінчика. На третій з'явилося зображення зайчика. Під ним був напис: "Тварина збільшиться через три хвилини".

- Як ми могли забути про вуханчика?! – скрикнула Аліса.

- Отже, водичка діє не тільки на іграшки, - мовив Віталік.

- Цю властивість я вивчаю. Залишилося кілька дослідів, щоб мати чітку картину. Живі істоти збільшуються залежно від виду… - пояснював тато.

У лісі пролунали постріли.

- Там мисливці! Треба негайно рятувати зайчика, - хлопчик сів у крісло пілота, Аліса і Лео – поруч. І винищувач злетів. За кілька секунд вже були над лісом.

Сканер показував, що там відбувалося.

- Тварини чомусь непокояться, - сказала Аліса, спостерігаючи за мешканцями лісу. – Мисливець! Причаївся за деревом!

- А он і зайчик, - вигукнув Віталік.

Пролунав постріл, але вуханчик встиг сховатись.

- Що за ліс, - обурився мисливець, - за годину нічого не вполював. І де подівся той зайчисько? Треба глянути за кущем…

Почувши ці слова, сіренький затремтів. Раптом відчув неймовірну силу й почав рости. Спочатку над кущем з'явилися великі заячі вуха.

- Рятуйте, - прошепотів мисливець, побачивши трьохметрового велетня й рушниця випала з його рук. Не вимовивши жодного слова, почав п'ятитись назад.

Заєць наблизився, підняв зброю й переломав на дві половинки.

- Не можна так робити, - сказав з докором вуханчик. – Це погано.

Той одразу прийшов до тями, голосно закричав і побіг, не розбираючи дороги.

- Стій, - гукав заєць, стрибаючи слідом. – Я не ображатиму тебе. Лише хочу подивитися в очі.

Від цих слів втікачу стало ще моторошніше. Не зупиняючись, оглянувся й впав у яму. Завжди обходив це місце та цього разу забув і опинився у пастці.

- Допоможіть, - закричав несамовито. Підняв голову й побачив переслідувача.

- Попався? Розумієш, що відчувають тваринки, коли люди полюють на них?

- А-а-а-а, - не пам'ятаючи себе від переляку, заволав полонений і почав дряпатися догори. Та вилізти не зміг і скотився на дно пастки знову. – Я більше не буду! Не буду! Не буду! – усе повторював він.

- Скільки галасу від тебе,- сказав заєць. - Краще помовчи і поміркуй над своєю поведінкою. Добре поміркуй.

Мисливець знесилено впав на землю й закрив очі руками. Якийсь час лежав мовчки та нарешті наважився підвестися. На свій подив нікого не побачив.

- Правду говорять: у страха очі великі, - сказав уголос. - Невже примарилось? Мабуть, я впав і втратив свідомість.– Ця думка додала йому сил. – Тікти чим швидше з цього лісу... – зітхнув з полегшенням і почав вилазити з ями...

Винищувач летів до озера.

- Класно наш зайчик провчив того невдаху? – звернувся Віталік до Аліси.

- Розумник, - мовила дівчинка. – Це наука мисливцю на все життя.

- Добре, що ми повернули вуханчика мамі. Пригод на один день йому вистачить, - додав Лео. І друзі голосно розсміялися.

ЕПІЛОГ.

- Відпочили, схоже, гарненько, - бабуся з дідусем зачиняли ворота.

Тато, мама і Віталік діставали речі з машини. Поруч стояла Аліса і тримала у руках квіточку.

- А рибка де? – запитав дідусь.

- Ми пожаліли і рибку й черв'ячків, - відповів Віталік.

- От і добре. Не треба нікому зле робити, - мовила бабуся.

До вечора Віталік з Алісою гралися. Біля них бігали цуцик, котик та левеня. Настрій у всіх був піднесений. Не помітили, як сонечко почало ховатися за обрій. Тато відвіз дівчинку додому.

- Віталіку, і тобі час спати, - сказала мама.

- День сьогодні був незабутній, - посміхнувся хлопчик. – Склав іграшки і ліг відпочивати. Мама поправила ковдру й прикрила двері дитячої кімнати. Її чекали тато, дідусь і бабуся.

- Послухаємо новини, - запропонував тато й увімкнув телевізор.

Говорив диктор:

- Тепер знову про незвичайні події, які збентежили всіх. Слідів динозаврів, які з'явилися в місті кілька тижнів тому, не знайдено. Пошуки тривають. Але поки що поява велетнів з минулого залишається таємницею.

Новини закінчились. Усі мовчали. Недалечко відпочивав Лео. А між інших іграшок у прозорій коробочці спали динозаврики. Міцно-міцно.

З М І С Т.